

Sandra Blackmer cikke ***Murányi Árpád*** szolgálatáról az ***Adventist Review*** elektronikus kiadásában

<http://www.adventistreview.org/1603-54>
[2016. március 2](#)

Sandra Blackmer
az Adventist Review szerkesztője

EGY SÍPOS ORGONA, EGY KATOLIKUS TEMPLOM ÉS EGY ADVENTISTA CSOPORT

Jó recept-e az evangelizációhoz?

Egy klasszikus zenésztől nem az jut eszünkbe először, hogy eredeti gondolatai támadnak az evangelizációval kapcsolatban. Murányi Árpád (a „kis” Árpi, ahogy az 1980-as években ismertük őt) esetében azonban kénytelenek leszünk megváltoztatni ebbéli gondolkodásunkat.

A történet kezdete igen egyszerű: egy Magyarországról származó zenész és mérnök, aki most Wisconsinban lakik, sípos orgonára vágyott. Nem akármilyen orgonára, hanem olyan minőségűre és magasztos hangzásúra, ami mindenkinek a lelkét képes megragadni, aki hallgatja, vagy aki művészként leül mögé, hogy játsszon rajta. A keresésnek a vége nem csupán egy jó orgona lett, hanem egy volt katolikus templom, egy iskola és egy adventista gyülekezet, amely szombatoként Árpád „nappalijában” jön össze, végül egy evangelizáló munka, ami sokak szívét érintette meg a településen.

A Fond du Lac adventista gyülekezet most a Murányiék tulajdonában lévő templomban imádkozik. A kiváló akusztika miatt itt gyakran rendeznek közösségi koncerteket és bemutatókat is.

Zenei örökség

Murányi már születése előtt a zene hatása alatt állt. Édesanyja, miközben terhes volt vele, gyakran hallgatta, amikor férje gyakorolt az orgonán. „Égész életemben szerettem az orgona muzsikát” – mondja Árpád. Édesapja azonban nem biztatta fiát, hogy orgonista legyen, mert úgy gondolta, hogy ez nem lesz neki biztos megélhetési forrás. „Magyarországon a kommunista időben az egyházak szegények voltak, az állam pedig nem igen támogatta az egyházi orgonistákat” – magyarázza Murányi. „Ezért hivatásos zenei képesítésemet csellósként

szereztem, ennek ellenére szerettem az orgonát, és 11 éves koromtól fogva játszottam a gyülekezetben.”

Murányi arra is kíváncsi volt, hogyan működik az orgona, ezért gyakran bebújt a sípok közé, hogy megjavítson ezt, azt. Minél többet tanult, annál jobban érdekelte az orgonaépítés, és a mérnöki karrier. Mindenesetre úgy döntött, hogy először csellótanulmányait fejezi be. Miután végzett a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán, ösztöndíjat kapott a híres moszkvai Csajkovszkij Zeneművészeti Főiskolára. Egy évig tanult ott, majd az Egyesült Államokba jött egy ösztöndíjjal. 1989-ban, amikor Murányi 31 éves volt, kapott egy állást a Sacramento Szimfonikus Zenekarnál, Kaliforniában.

Ez után azonban úgy döntött, hogy szakmát vált: „eldöntöttem – mondja –, hogy beiratkozom a mérnöki iskolába. Gyakornokságomat az Intel Corporationnál töltöttem Folsomban. Amikor befejeztem tanulmányaimat, a társaság felvett főállásba. Szerettem ott dolgozni, összesen 17 évig dolgoztam Folsomban. Ez alatt folyamatosan orgonáltam, kórust vezettem, de nem professzionális formában.”

Ez után megszületett benne a vágy, hogy saját sípos orgonája legyen.

A keresés kezdete

Az 1980-as évek végén, és az 1990-es évek elején a digitális technológia sokat fejlődött, így jobb lett az elektronikus orgonák minősége is, de „a hangszórók soha nem lesznek képesek tökéletesen visszaadni a sípos orgonák hangját és a katedrálisok akusztikáját – állítja Murányi –, ezért arra vágytam, hogy szert tehessenek egy saját sípos orgonára.”

Az 1978-ban épített Casavant Opus 3364 sípos orgona előzőleg a Wisconsin állambeli Fond du Lac-ban, a Szent Patrik templomban állt, most új otthonának középpontjában helyezkedik el

Először úgy gondolta, hogy egy kisméretű sípos orgonát vesz, ami elfér kaliforniai otthonának nappalijában. A mérnök azonban bolondnak nézte Murányit, és olyan árat szabott neki, ami szélsőségesen magas és elérhetetlen volt. Ekkor egy barátja felajánlotta segítségét, hogy utánanézz, hol vannak eladó templomok.

„Körülnéztem, és megtaláltam ezt a templomot Fond du Lac településen, Wisconsin államban, ami igen jó állapotban volt. Az akusztika terén is megfelelt azoknak a követelményeknek, amelyeket támasztottam. Volt benne orgona is, de ez az orgona nem az volt sem méretében, sem minőségében, amit én kerestem. Végül, 2007-ban elhatároztam, hogy megveszem a templomot.”

A komplexum nem csupán az 500 férőhelyes templomból állt, hanem egy iskolából, tornacsarnokból, valamint két házból is. Murányi, felesége és fia beköltözött a templomba, ételeiket pedig a templomhoz és az iskolához kapcsolódó konyhában főzték.

Nem sokkal később megtalálta és megvásárolt egy Casavan Opus 3364-es típusú sípos orgonát (1978-ban épült) Princetonból, amit lebontott, átszállított Fond du Lac településre és némi átalakítással újjáépített. A folyamat első része több évig tartott, a Murányi család ez alatt nem hagyta kihasználatlanul az ingatlant.

Kapcsolat a helyi adventistákkal

Fond du Lac területén egy kis adventista csoport volt, akik néhány évig csak alkalmanként jöttek össze. 2005-ban aztán a helyi egyházterület evangelizáló szolgálata nyomán kialakult egy nagyjából 10 főből álló szombatiskolai csoport. Kezdetben nyilvános épületekben, illetve egy-egy gyülekezeti tag otthonában jöttek össze, végül sikerült bérelni egy termet a helyi vásártéren. Amikor Murányi megvette a templomot, és meghallotta, hogy vannak adventisták a településen, azt kérdezte: miért ne jöhetnének össze itt? Így az adventista családok a templomban kezdtek összejönni szombatoként, és a létszám fokozatosan növekedett.

„Olyan volt ez, mintha imáimra adott válasz lenne” – mondta Le Soung Cia, akinek a családja az elsők adventisták közé tartozott. „Többé nincs szükségünk arra, hogy minden szombati összejövetelhez új teremre vadásszunk, ez a templom stabilitást ad nekünk. Ugyanakkor olyan kiemelt helyen van, ami látható, jól ismert, így világos jelzést ad a településnek az adventisták jelenlétére nézve. Mivel az épület központi helyen van, ahol sokan laknak, könnyebben tudunk missziós programokat szervezni. A növekedés és az együttműködés lehetőségei megnöttek, ezért egyre jobban növekszünk létszámban is, és a településen folytatott tevékenységek mértékében is.”

Murányi azt mondja: „természetes volt, hogy ide hívjuk az embereket. Néha viccelődöm azzal, hogy a gyülekezet szombatoként a mi vendégünk, hiszen a templom valójában a mi nappali szobánk, ezért az a csoport, aki istentiszteletre jön szombatoként, méltán tekinthető a mi vendégünknek.”

Murányi Árpád és Estie

Zenei misszió

A gyülekezetnek most 32 tagja van, és igen tevékeny missziót folytat a településen. A templom, a jó akusztikával és a jó minőségű orgonával sokakat vonz azok közül, akik szeretik a zenét.

„Koncerteket tartunk itt” – mondja Murányi – „és bérbe is szoktam adni a templomot azoknak, akik klasszikus zenét szeretnének itt játszani. Egy-egy kórus előadását 300, 400 ember is meghallgatja, azt hallom, hogy egyesek azért jönnek el a koncertekre, hogy ismét láthassák régi templomukat. Ők érzelmileg is kötődnek az épülethez. Az egyik katolikus kórus vezetője, aki gyakran jön ide, elmondta, hogy az emberek azon a helyen ülnek a koncerten, ahol korábban a misén ültek. Minden alkalommal eljönnek, és ugyanott ülnek le. Olyan ez nekik, mint egy családi gyülekezet” – mondja.

Mivel a zenész társadalom nem túl nagy, az előadók és a koncertszervezők körében elterjedt, hogy koncerteket tartunk itt. Vannak zenészek, akik olyan helyet keresnek, ahol gyakorolhatnak, és kamaraegyüttesek, akiket a jó akusztika vonz ide. „2012-ben egy 110 tagú kórus tartott itt karácsonyi koncertet” – mondja Murányi.

Egyedülálló szolgálat

Don Corkum, a közelmúltban nyugdíjba vonult területi elnök viccesen mondja, hogy azért imádkoztak, hogy Isten adjon összejöveteli helyet a településen, és mindjárt adott egy katedrális. És nagyon hálásak ezért. „Árpád és családja nagyon jó képességekkel megáldott emberek, akik arra használták a zenét, hogy behatoljanak a helyi közösségbe” – mondja Corkum. „Mi az egészségügyi üzenetet tartjuk ilyen eszköznek, Árpád a zenét.”

Corkum, aki ott volt a koncerteken és a helyi adventista gyülekezet összejövetelein, emlékszik a templom egykori papjára, aki elmondta neki, hogy a település lakói ragaszkodnak a templomhoz, és örülnek annak, hogy az épületet ma használják istentiszteleti célra. „Hatalmas történet ez arról, ahogy Isten összekapcsolta egy embernek a zene és a sípos orgona utáni vágyát és az adventista gyülekezet szükségeltét, hogy olyan teremhez jusson, ahonnan el tudja érni a település lakóit. Egyedülálló dolog ez, ami azért alakult így, hogy örvendezzünk és hatást gyakoroljunk az emberekre Isten ügye érdekében” – mondja Corkum.

Samuel Garbi, aki a gyülekezet lelkipásztora volt, szintén elismeri, hogy a Murányi családnak rendkívüli szerepe volt a gyülekezet növekedésében Fond du Lac-ben. „Árpád minőségi zene és orgona utáni vágya, valamint feleségének elkötelezettsége, hogy a család értékeit az evangelizáció szolgálatába fektesse volt az a fő erőforrás, ami oda vezetett, hogy az egyházterület formálisan is elismerte ezt a csoportot.”

Garbi hivatásos hegedűs volt, mielőtt lelkipásztor lett volna, és a párizsi Nemzeti Konzervatóriumban tanult, éppen úgy, mint Jeruzsálemben a Rubin Zeneakadémián, ezért különös érdeklődést tanúsított Murányi zenei és evangelizációs törekvései iránt. „Murányiék hozzájárultak ahhoz, hogy a gyülekezetnek állandó helye legyen, jó minőségű programjai, kellemes szeretetvendégségei és jó vezetői legyenek” – mondja. „Nagy öröm volt nekem, hogy megismerhettem ezeket az európai társakat, és együtt zenélhettem Árpáddal”.

További tervek

A komplexumban található két ház jelenleg felújítás alatt van, a Murányi család azt tervezi, hogy beköltözik az egyikbe. A helyi baptista gyülekezet bérlő az iskolát. „Kénytelen vagyok bérlőket keresni – mondja Murányi –, mert különben nem tudnám fenntartani mindezt.” Megérte? „Igen!” – válaszolja Murányi. „Miközben ide költöztünk, és dolgoztunk ezen a projekten, sok nem várt kihívással szembesültünk, ugyanakkor azt tapasztaljuk, hogy Isten lehetővé tette nekünk, hogy olyan embereket érvünk el, akiket másképpen nem tudtunk volna elérni. A zene hatalmas eszköz ahhoz, hogy elérjük vele az emberek lelkét. Azért imádkozunk, és abban reménykedünk, hogy Isten felhasznál bennünket az ő céljára itt.”

Ford.: Szif